Քառասուներորդ համարի գաղտնի պատմությունը — յոթերորդ թիվը

Տասնմեկ և Քսաներկու

Jeff Pippenger
2026-04-04

Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցերորդ և քսաներկուերորդ համարները երկուսն էլ համընկնում են շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքի հետ։ Տասներորդ համարի իրագործումը 1989 թվականին հանգեցրեց 2014 թվականի Ուկրաինական պատերազմին, ինչպես ներկայացված է Ռաֆիայի ճակատամարտով՝ որպես տասնմեկերորդ համարի իրագործում մ.թ.ա. 217 թվականին։ Տասնմեկերորդ համարից մինչև տասնվեցերորդ համարը նաև տասնմեկերորդ համարից մինչև քսաներկուերորդ համարն է. ուստի քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը, ինչպես ներկայացված է տասնմեկերորդից մինչև տասնվեցերորդ համարներում, ներկայացված է նաև որպես տասնմեկերորդ համարից մինչև քսաներկուերորդ համարի պատմություն։ Քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը ներկայացված է տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ համարներում։

Գլուխներ Տասնմեկից մինչև Քսաներկուերորդը

Այդ թաքնված պատմությունը ներկայացված է նաև Ծննդոց, Մատթեոս, Հայտնություն և «Դարերի Փափագը» գրքի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխներում։ «Տասնմեկից մինչև քսաներկու» գլուխների այդ չորս վկաները համընկնում են թաքնված պատմության հետ, որովհետև թաքնված պատմությունը Դանիել տասնմեկի տասնմեկից մինչև քսաներկու համարներն են։ Չորս վկաների կենտրոնը մշտապես մատնանշում է ուխտի նշանը՝ սկսվելով մահվան ուխտից, որը Ծննդոցի տասնմեկերորդ գլխում ներկայացված է Նեբրովդի միջոցով, և ավարտվելով Հռոմի պոռնիկով՝ Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում։

Տասնյոթ

Մատթեոսից բացի, չորս վկաները տասնյոթերորդ գլուխը նույնացնում են որպես այն ժամանակաշրջանի միջնակետը, որը նրանք պատկերում են։ Տասնյոթ թիվը նաև երեք անգամ հանդիպում է այն երեք հարյուր հիսունամյա մարգարեություններում, որոնք սկսվել են մ.թ.ա. 457, 64 և 1776 թվականներին։ Այդ գծերից երկուսը՝ (առաջինը և վերջինը), նշում են մի միջնակետ, երբ մ.թ.ա. 457 թվականի առաջին գիծն ավարտվեց մ.թ.ա. 207 թվականին, իսկ 1776 թվականի վերջին գիծն ավարտվում է 2026 թվականին։ Մ.թ.ա. 207 թվականը գտնվում էր Ռաֆիայի և Պանիումի ճակատամարտերի միջև, իսկ 2026 թվականը Միացյալ Նահանգների վերջին նախագահի պաշտոնավարման միջնակետն է։

Երկու հարյուր հիսուն տարվա երեք գծերի ներսում Պտղոմեոսը թագավորեց տասնյոթ տարի։ Ներոնի գծում 313-ի և 330-ի միջև տասնյոթ տարի կա, և մ.թ.ա. 217 թվականի Ռաֆիայի ճակատամարտի ու մ.թ.ա. 200 թվականի Պանիումի ճակատամարտի միջև ևս տասնյոթ տարի կար։ Տասնմեկերորդից մինչև քսաներկրորդ գլուխների չորս վկաներից երեքը իրենց ճշգրիտ միջնակետը նշում են որպես տասնյոթերորդ գլուխ։ Ուստի քառասուներորդ խոսքի ծածուկ պատմությունը ներկայացված է նույն գլխի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկրորդ խոսքերում, և տասնմեկերորդից մինչև քսաներկրորդ խոսքերի չորս վկաները համընկնում են հենց այդ նույն խոսքերի հետ։ Երկու հարյուր հիսուն տարվա երեք մարգարեություններից յուրաքանչյուրի կատարումը համընկնում է միևնույն պատմության հետ։ Միջնակետն ընդգծվում է որպես ճանապարհանշան, և այն հատկապես ճանաչվում է որպես Աստծո ժողովրդի ուխտի և կնիքի խորհրդանիշ։

Դանիէլ Տասներկուերորդ

Դանիելի տասներկուերորդ գլխի յոթերորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները նշում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման վերջնական ժամանակահատվածը։ Յոթերորդ համարը նշում է 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ը, իսկ տասներկուերորդ համարը՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ը։ Յոթերորդ համարի ցրումը, որ ավարտվեց 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին և որը սկսվել էր 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, ներկայացված էր Դանիել տասներկուում տեղ գտած մարգարեական ժամանակի երեք համարների ալֆայում և օմեգայում։ 1,290 տարիների միջին համարը նույնացնում է 1989 թվականից մինչև շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը եղած պատմությունը որպես 30, իսկ ապա՝ 1,260-ը մինչև մարդկային փորձաշրջանի ավարտը։ Երեսուն տարիները ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության տարիքը, իսկ 1260 տարիները նախատիպում են Հայտնություն տասներեքի խորհրդանշական քառասուներկու ամիսները։

Երեսունով սկսվող և ապա հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիներով շարունակվող երկակի մարգարեությունը խորհրդանշում է Աբրահամի և Պողոսի ուխտի վերաբերյալ 400 և 430 տարիների երկակի մարգարեությունը։ Դանիել տասներկուի ժամանակի երեք համարների միջնակետը ներկայացնում է տասներեքերորդ տառի ապստամբությունը՝ միաժամանակ շեշտադրելով հարյուր քառասունչորս հազարի ուխտն ու կնքումը։ Այդ երեք համարները նաև համընկնում են ծածուկ պատմության հետ և հավելյալ վկայություն են տալիս այն շեշտադրմանը, որ միջնակետը ուխտի խորհրդանիշ է։

Գարուն և Աշուն

Այս բոլոր գծերի հետ մենք պետք է ներառենք նաև Ղևտական քսաներեքերորդ գլխում տեղադրված գարնանային և աշնանային տոների երեք վկաները, որոնք համադրված և միավորված են խաչի պատմության մեջ Պենտեկոստեի ժամանակահատվածի հետ։ Այնտեղ գլուխը քսաներեք է, ինչը խորհրդանիշ է Քրիստոսի քավչարար գործի։ Գլուխը կազմված է քառասունչորս համարներից, որոնք խորհրդանշորեն ներկայացնում են 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը։ Հոկտեմբերի 22-ը ներկայացնում է հոկտեմբեր

ամսվա 22 օրը՝ սկսվելով առաջին օրով և ավարտվելով քսաներկուերորդ օրով, այսպիսով կրելով եբրայական այբուբենի հաստատագրերը։ Հոկտեմբերը լինելով տասներորդ ամիսը, երբ բազմապատկվում է քսաներկուերորդ օրվա թվով, հավասար է 220-ի։

Եբրայական օրացույցում յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը Քավության օրն էր, և յոթ անգամ տասը՝ յոթանասուն է, որը փորձնական ժամանակի խորհրդանիշ է։ Երկու հազար երեք հարյուր տարիները ավարտվեցին 1844 թվականին, երբ երրորդ հրեշտակը եկավ, ինչպես նախապատկերված էր այդ ժամանակաշրջանը նախաձեռնած երրորդ հրովարտակով։ Այն ժամանակ յոթանասուն շաբաթ սահմանված էր որպես փորձնական ժամանակ, որ սկզբում հատկացվել էր հին բառացի Իսրայելին՝ 2,300 օրերի սկզբում, և այդ օրերի ավարտին ժամանակակից հոգևոր Իսրայելի համար փորձնական ժամանակաշրջանը ներկայացված էր յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրով, որը համարժեք է յոթանասունի։ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նախատիպն է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի, և հենց այնտեղ է, որ Յոթերորդ օրվա ադվենտականության համար ավարտվում է փորձնական ժամանակի խորհրդանշական յոթանասուն տարին, ինչպես դա եղավ հրեաների համար, երբ Ստեփանոսը քարկոծվեց։

1844-ը ներկայացնում է մի ժամանակաշրջան, երբ եկան երկու հրեշտակներ՝ երկրորդը՝ առաջին հիասթափության ժամանակ, իսկ երրորդը՝ մեծ հիասթափության ժամանակ։ «44»-ը ներկայացնում է կրկնակի լուր, ինչպես ներկայացված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունչորսերորդ խոսքի՝ արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերում։ Ղևտական քսաներեքերորդ գլուխը բաղկացած է քառասունչորս խոսքից, որոնք սրբազան տոները բաժանում են գարնանային և աշնանային շրջանների։ Այդ քառասունչորս խոսքերը ներկայացնում են կրկնակի լուր։ Երկու եղանակներն էլ ներկայացված են յուրաքանչյուրն առանձին՝ քսաներկու խոսքերով, ուստի և՛ գարնանային, և՛ աշնանային տոները ներկայացնում են եբրայական օրացույցի քսաներկու տառերը։ Երբ քսաներկու խոսքից կազմված այդ երկու վկաները միավորվում են Պենտեկոստեի շրջանի հետ, նրանք առաջացնում են երեք քայլերից բաղկացած մի շրջանակ։

Առաջին քայլը մի նշանաքար է, որը բաղկացած է երեք մասից, որոնց հաջորդում են հինգ օր, ինչպես նաև երեք նշանաքարերից վերջինը։ Միջին նշանաքարը երեսուն օր է՝ Քրիստոսի դեմ առ դեմ ուսուցմամբ նրանց հետ, ովքեր օծվում են որպես քահանաներ՝ հաղթական եկեղեցում ծառայության համար։ Ղևտացոց քսաներեքը համընկնում է քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության հետ։

Միջնակետեր

Ծննդոց գրքի տասնմեկերորդ գլխից մինչև քսաներկուերորդ գլուխն ընդգրկող շարքի միջնակետը տասնյոթերորդ գլուխն է, որտեղ հաստատվեց Աբրահամի ուխտի երեքաստիճան ընթացքի երկրորդ փուլը և թլփատության նշանը։ Տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխներում տեղ գտած բոլոր համարների ճշգրիտ կենտրոնը Ծննդոց 17:22-ն է.

> Բայց իմ ուխտը պիտի հաստատեմ Իսահակի հետ, որին Սառան պիտի ծնի քեզ համար մյուս տարվա այս նույն ժամանակին։ Եվ Նա դադարեց նրա հետ խոսելուց, և Աստված վերացավ Աբրահամից։ Ծննդոց 17:22։

Աստված սկսեց խոսել Աբրահամի հետ առաջին համարում, և ավարտեց Իր զրույցը քսաներկուերորդ համարում, ուստի թլփատության ուխտի ամբողջ երկխոսությունը դրվեց եբրայական այբուբենի քսաներկու տառերի մարգարեական համատեքստի մեջ, մինչդեռ այդ քսաներկու համարների թեման թլփատության ծեսն էր, որը պետք է կատարվեր ութերորդ օրը։ Ծննդոցի այդ հատվածի կենտրոնը կամ միջնակետը Աստծո ուխտական հարաբերությունն է հարյուր քառասունչորս հազարի հետ, ինչպես ներկայացված է Աբրահամի թլփատության ուխտով։ Ծննդոցի տասնմեկից մինչև քսաներկու գլուխների շարքի միջնակետը տասնյոթերորդ գլուխն է, իսկ այդ գլխի բացարձակ միջնակետը քսաներկուերորդ համարն է, որտեղ Աստված դադարեցնում է Աբրահամի հետ Իր ուխտի վերաբերյալ զրույցը՝ այսպիսով միջնակետը տեղադրելով քսաներկու տառերից բաղկացած եբրայական այբուբենի համատեքստում։ Այդ քսաներկու համարների միջնակետը, անշուշտ, տասնմեկերորդ համարն է։

> Եվ պիտի թլփատեք ձեր նախամաշկի մարմինը, և դա ուխտի նշան պիտի լինի իմ և ձեր միջև։ Ծննդոց 17:11.

Աստվածաշնչի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխների չորս հատվածների միջնակետերը ներառում են երեք համար՝ միջնակետի միտքն ամբողջացնելու համար։

> Սա է իմ ուխտը, որ պիտի պահեք իմ և ձեր, և քեզանից հետո քո սերնդի միջև. ձեր միջի ամեն արու զավակ պիտի թլփատվի։ Եվ պիտի թլփատեք ձեր նախամաշկի մարմինը, և դա պիտի լինի իմ և ձեր միջև եղած ուխտի նշանը։ Եվ ձեր մեջ ութ օրական եղողը պիտի թլփատվի, ձեր սերունդների մեջ ամեն արու զավակ՝ թե՛ տանը ծնվածը, թե՛ արծաթով որևէ օտարից գնվածը, որ քո սերնդից չէ։ Ծննդոց 17:10–12.

Նշանը մի վկայանիշ է, որը ներկայացնում է դրոշը։ Այս հատվածը վերաբերում է դրոշին, որոնք են հարյուր քառասունչորս հազարը։ Արու զավակը պետք է թլփատվեր ութ օրականում, ինչպես Նոյի ուխտը կապված էր տապանում եղած ութ անձանց հետ, այդպիսով գործածելով ութ թիվը՝ Նոյյան ուխտը Աբրահամյան ուխտի հետ կապելու համար։ Նրանք պետք է լինեն փիլադելֆիականներ, որովհետև պետք է թլփատվեն, ինչը Պողոսը նույնացնում է մարմնի խաչելության խորհրդանիշի հետ։ Երբ մարմինը խաչվում է, Քրիստոսի Աստվածությունը ներսում է, և այդ միավորումն է դրոշը, որովհետև, ինչպես Քույր Ուայթն է ասում, «Երբ Քրիստոսի բնավորությունը կատարելապես վերարտադրվի Իր զավակների մեջ, Նա կվերադառնա նրանց համար»։

> «Մարդկային բնությունը ապականված է և արդարացիորեն դատապարտված է սուրբ Աստծու կողմից։ Բայց ապաշխարող մեղավորի համար միջոց է նախատեսված, որպեսզի Աստծու Միածին Որդու քավության հանդեպ հավատով նա կարողանա ստանալ մեղքերի թողություն, գտնել արդարացում, ընդունվել

երկնային ընտանիքի մեջ որդեգրությամբ և դառնալ Աստծու արքայության ժառանգակից։ Բնավորության վերափոխումը կատարվում է Սուրբ Հոգու ներգործությամբ, որն ազդում է մարդու վրա՝ նրա մեջ, ըստ նրա ցանկության և այդ բանի կատարմանը տված համաձայնության, նոր բնություն պատվաստելով։ Աստծու պատկերը վերականգնվում է հոգու մեջ, և օրեցօր նա շնորհով զորացվում ու նորոգվում է և ավելի ու ավելի կատարյալ կերպով ունակ դառնում արդարությամբ և ճշմարիտ սրբությամբ արտացոլելու Քրիստոսի բնավորությունը»։

«Այն յուղը, որ այնքան անհրաժեշտ է նրանց, ովքեր ներկայացված են որպես հիմար կույսեր, մի բան չէ, որ պետք է դրվի արտաքինից։ Նրանք պետք է ճշմարտությունը բերեն հոգու սրբարանը, որպեսզի այն մաքրի, զտի և սրբացնի։ Նրանց պետք չէ տեսություն. նրանց պետք են Աստվածաշնչի սրբազան ուսմունքները, որոնք անորոշ, միմյանցից կտրված վարդապետություններ չեն, այլ կենդանի ճշմարտություններ, որոնք առնչվում են հավիտենական շահերին, որ կենտրոնացած են Քրիստոսի մեջ։ Նրա մեջ է աստվածային ճշմարտության ամբողջական համակարգը։ Հոգու փրկությունը՝ Քրիստոսի հանդեպ հավատքով, ճշմարտության հիմքն ու սյունն է։ Նրանք, ովքեր ճշմարիտ հավատ են գործադրում Քրիստոսի հանդեպ, դա դրսևորում են բնավորության սրբությամբ, Աստծո օրենքին հնազանդությամբ։ Նրանք գիտակցում են, որ ճշմարտությունը, ինչպես որ այն Հիսուսի մեջ է, հասնում է երկինք և ընդգրկում հավիտենությունը։ Նրանք հասկանում են, որ քրիստոնյայի բնավորությունը պետք է ներկայացնի Քրիստոսի բնավորությունը և լի լինի շնորհով ու ճշմարտությամբ։ Նրանց է տրվում շնորհի յուղը, որը պահպանում է երբեք չմարող լույսը։ Սուրբ Հոգին հավատացյալի սրտում նրան կատարյալ է դարձնում Քրիստոսի մեջ։ Այն հաստատուն ապացույց չէ, թե մի տղամարդ կամ մի կին քրիստոնյա է, եթե նա խոր զգացմունք է դրսևորում գրգռիչ հանգամանքների ազդեցության ներքո։ Նա, ով Քրիստոսանման է, իր հոգում ունի խոր, վճռական, հարատևող տարր, և միևնույն ժամանակ ունի իր իսկ թուլության գիտակցությունը, և չի խաբվում ու մոլորվում Սատանայի կողմից՝ ինքն իրեն վստահելու հասցվելով։ Նա գիտի Աստծո խոսքը և գիտե, որ ապահով է միայն այն ժամանակ, երբ իր ձեռքը դնում է Հիսուս Քրիստոսի ձեռքի մեջ և ամուր բռնում է Նրանից»։

«Բնավորությունը բացահայտվում է ճգնաժամով։ Երբ կեսգիշերին հնչեց լուրջ ձայնը՝ «Ահա փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», քնած կույսերը զարթնեցին իրենց ննջից, և երևաց, թե ովքեր էին պատրաստություն արել այդ իրադարձության համար։ Երկու կողմերն էլ անակնկալի եկան, սակայն մեկը պատրաստ էր արտակարգ պահին, իսկ մյուսը գտնվեց առանց պատրաստության։ Բնավորությունը բացահայտվում է հանգամանքներով։ Արտակարգ դեպքերը երևան են հանում բնավորության իսկական մետաղը։ Հանկարծակի և անսպասելի որևէ աղետ, սուգ կամ ճգնաժամ, որևէ անակնկալ հիվանդություն կամ տառապանք, մի բան, որ հոգին կանգնեցնում է մահվան առջև դեմ առ դեմ, կբացահայտի բնավորության ճշմարիտ ներքին էությունը։ Կերևա՝ կա՞ արդյոք իրական հավատ Աստծո խոսքի խոստումների հանդեպ, թե՞ ոչ։ Կերևա՝ արդյոք հոգին պահվում է շնորհով, և արդյոք անոթի մեջ, ճրագի հետ, յո՞ւղ կա»։

«Փորձության ժամանակներ գալիս են բոլորի վրա։ Ինչպե՞ս ենք մենք վարվում Աստծո փորձության և քննության ներքո։ Մեր ճրագնե՞րն են մարում, թե՞ մենք դեռ շարունակում ենք դրանք վառ պահել։ Պատրա՞ստ ենք արդյոք ամեն արտակարգ հանգամանքի՝ Նրանով մեր ունեցած այն միության շնորհիվ, Ով լի է շնորհով և ճշմարտությամբ։ Հինգ իմաստուն կույսերը չէին կարող իրենց բնավորությունը փոխանցել հինգ անմիտ կույսերին։ Բնավորությունը մենք պետք է կազմավորենք որպես առանձին անձինք։ Այն չի կարող փոխանցվել ուրիշին, նույնիսկ եթե դրա կրողը պատրաստ լիներ այդ զոհողությունը բերել։ Շատ բան կա, որ մենք կարող ենք անել միմյանց համար, քանի դեռ ողորմությունը դեռ մնում է։ Մենք կարող ենք ներկայացնել Քրիստոսի բնավորությունը։ Մենք կարող ենք հավատարիմ նախազգուշացումներ տալ մոլորյալներին։ Մենք կարող ենք հանդիմանել, սաստել՝ ամենայն երկայնամտությամբ և վարդապետությամբ, Սուրբ Գրքի ուսմունքները հասցնելով սրտին։ Մենք կարող ենք սրտագին կարեկցանք ցուցաբերել։ Մենք կարող ենք աղոթել միմյանց հետ և միմյանց համար։ Զգուշավոր կյանքով ապրելով, սուրբ վարք պահելով՝ մենք կարող ենք օրինակ տալ, թե ինչպիսին պետք է լինի քրիստոնյան. բայց ոչ մի անձ չի կարող մյուսին տալ իր բնավորության սեփական կաղապարը։ Պատշաճ կերպով խորհենք այն փաստի մասին, որ մենք պիտի փրկվենք ոչ թե խմբերով, այլ որպես անհատներ։ Մենք պիտի դատվենք այն բնավորության համաձայն, որ կազմավորել ենք։ Վտանգավոր է անտեսել հոգին հավիտենության համար պատրաստելը և հաշտություն կնքելը Աստծո հետ հետաձգել մինչև մահվան անկողին։ Մեր հավիտենական ճակատագիրն է, որ մենք որոշում ենք կյանքի ամենօրյա գործերով, այն հոգով, որ դրսևորում ենք։ Նա, ով հավատարիմ է ամենափոքր բանում, հավատարիմ է նաև շատ բանի մեջ։ Եթե մենք Քրիստոսին դարձրել ենք մեր օրինակը, եթե ընթացել և գործել ենք այնպես, ինչպես Նա մեզ օրինակ է տվել Իր սեփական կյանքում, մենք կկարողանանք դիմավորել այն հանդիսավոր անակնկալները, որոնք կգան մեզ վրա մեր փորձառության մեջ, և սրտանց ասել. «Ոչ թե իմ կամքը, այլ Քոնը թող լինի»։»

«Փորձաշրջանի ժամանակում, այսինքն՝ այն ժամանակում, որում մենք այժմ ապրում ենք, մենք պետք է հանդարտորեն խորհրդածենք փրկության պայմանների շուրջ և ապրենք Աստծո խոսքում սահմանված պայմանների համաձայն։ Մենք պետք է ինքներս մեզ կրթենք ու վարժեցնենք՝ ժամ առ ժամ և օր առ օր, զգույշ խրատով, որպեսզի կատարենք յուրաքանչյուր պարտականություն։ Մենք պետք է ճանաչենք Աստծուն և Հիսուս Քրիստոսին, որին Նա ուղարկել է։ Ամեն փորձության մեջ մեր արտոնությունն է դիմել Նրան, ով ասել է. «Թող նա բռնի իմ զորությունից, որպեսզի հաշտվի ինձ հետ, և նա կհաշտվի ինձ հետ»։ Տերն ասում է, որ Նա ավելի պատրաստակամ է մեզ Սուրբ Հոգին տալու, քան ծնողները՝ իրենց երեխաներին հաց տալու։ Ուստի թող մեր անոթներում մեր ճրագների հետ շնորհի յուղը լինի, որպեսզի չհայտնվենք նրանց թվում, որոնք ներկայացված են որպես հիմար կույսեր, որոնք պատրաստ չէին դուրս գալու փեսային ընդառաջ»։ Review and Herald, September 17, 1895.

Հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշը, որոնք նախապատկերված էին Աբրահամի թլփատությամբ և տապանի վրա եղած ութ հոգիներով, առակում ներկայացված

իմաստուն կույսերն են, որոնք շուտով եկող ճգնաժամի մեջ կատարելապես արտացոլում են Քրիստոսի բնավորությունը։ Միանգամայն պատշաճ է, որ Քույր Ուայթը հատվածը եզրափակեց Եսայիային հղումով, որովհետև դա մի հատված է, որ անմիջապես վերաբերում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակին։

> Այն օրը երգեցե՛ք նրա մասին. Կարմիր գինու այգի։ Ես՝ Տերս, պահպանում եմ այն. ամեն վայրկյան պիտի ոռոգեմ այն, որպեսզի ոչ ոք չվնասի նրան. գիշեր ու ցերեկ պիտի պահպանեմ այն։ Բարկություն չկա իմ մեջ. ո՞վ պիտի մարտում իմ դեմ փշեր ու տատասկներ դնի։ Ես պիտի անցնեմ նրանց միջով, պիտի միասին այրեմ նրանց։ Կամ թող նա բռնի իմ զորությունից, որպեսզի հաշտություն անի ինձ հետ, և նա հաշտություն պիտի անի ինձ հետ։ Նա պիտի պատճառի, որ Հակոբից եկողները արմատ գցեն. Իսրայելը պիտի ծաղկի և բողբոջի, և աշխարհի երեսը պտուղով լցնի։ Արդյոք նա զարկե՞ց նրան այնպես, ինչպես զարկեց իրեն զարկողներին. կամ սպանվա՞ծ է նա ըստ իր կողմից սպանվածների կոտորածի։ Չափով, երբ այն արձակվում է, դու պիտի դատես նրա հետ. նա զսպում է իր խիստ հողմը արևելյան քամու օրը։ Ուստի սրանով պիտի քավվի Հակոբի անօրենությունը, և այս է նրա մեղքը վերացնելու ամբողջ պտուղը. երբ նա զոհասեղանի բոլոր քարերը դարձնի խարազանված կավաքարերի պես փշրված, պուրակներն ու կուռքերը այլևս կանգուն չեն մնա։ Սակայն ամրացված քաղաքը պիտի ամայի լինի, և բնակարանը՝ լքված ու անապատի պես թողնված. այնտեղ հորթը պիտի արածի, այնտեղ պիտի պառկի և սպառի նրա ճյուղերը։ Երբ նրա ոստերը չորանան, պիտի կոտրվեն. կանայք կգան և կրակ կտան դրանց. որովհետև դա անհասկացող ժողովուրդ է. դրա համար նրան ստեղծողը չի ողորմի նրանց, և նրանց կազմողը շնորհ չի ցույց տա նրանց։ Եսայիա 27:2–11.

«Արևելյան քամու օրվա» ժամանակ, երբ մաքրվում է Հակոբի անօրենությունը, և «խոհեմություն չունեցող ժողովրդի» մյուս դասը հավաքվում ու այրվում է, տեղի է ունենում հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը։ Այդ ժամանակահատվածում նա, ով ցանկանում է խաղաղություն հաստատել Քրիստոսի հետ, կարող է այդ անել, սակայն վերջին շարժումները սրընթաց են։

Քահանաները պետք է երեսուն տարեկան լինեին, երբ սկսեին ծառայել, իսկ հարյուր քառասունչորս հազարը Պետրոսի արքայական քահանայությունն են, որոնք վերջին օրերում նորոգում են Աստծու հետ ունեցած ուխտը։

> Դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, կառուցվում եք հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի Հիսուս Քրիստոսի միջոցով մատուցեք հոգևոր զոհեր, որոնք ընդունելի են Աստծուն։ Ա Պետրոս 1:5.

Քահանաները պատրաստվեցին ծառայելու օծման ութօրյա արարողության ընթացքում. ուստի ութ թիվը խորհրդանիշ է ուխտի տապանի ներսում գտնվող օծյալ քահանայության։

Ահարոնի գավազանը

Հարյուր քառասունչորս հազարի օծյալ քահանայությունը ուխտի տապանի ներսում ներկայացված է որպես Ահարոնի բողբոջած գավազան։ Երբ Ահարոնի գավազանը բողբոջեց, այն տարբերություն սահմանեց Ահարոնի և Իսրայելի ցեղերի մյուս գավազանների միջև, որոնք չբողբոջեցին։ Սուրբ Գրքերում բույսերի բողբոջելն առաջացնողը անձրևն է։

Բոլոր մարգարեները վերաբերում են վերջին օրերին, ուստի Ահարոնի քահանայության գավազանը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի օծումը այնպիսի մի իրավիճակում, որը համընկնում է Եղիայի՝ Կարմեղոսում գտնվելու և 1844 թվականի միլլերիտների դրության հետ։ Այն վերաբերում է այն պահին, երբ հստակ տարբերակում է դրվում վերջին անձրևի ճշմարիտ և կեղծ պատգամների միջև։ Այդ տարբերակումը կատարվում է Հովելի կողմից, երբ նա ցույց է տալիս, որ «նոր գինին» կտրված է մի դասակարգից։ Այն դասակարգը, որի բերանից նոր գինին կտրված է, Եսայիայի Եփրեմի հարբեցողներն են։ Նրանք նաև նրանք են, ովքեր Պենտեկոստեի ժամանակ աշակերտներին մեղադրում էին հարբած լինելու մեջ, և նրանք 1888 թվականի ապստամբներն են, որոնք հետևեցին իրենց հայրերին, որոնք 1863 թվականի ապստամբներն էին։ Մարգարեության այդ բոլոր գծերը համընկնում են այն գծի հետ, որը Քույր Ուայթը նշում է որպես տեղի ունեցող այն ժամանակ, երբ աշխարհը գիտակցում է, որ ադվենտիզմը մոտավորապես հարյուր քսանհինգ տարի գիտեր Նաշվիլի հրե գնդերի մասին և ոչինչ չէր ասել։

8, Ութսուն և 81

Երեսուն թիվը և ութ թիվը խորհրդանիշներ են այն հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության, որոնք վերջին օրերի դրոշն են, և որը ներկայացնում է Աստվածության ու մարդկության միավորությունը։ Ութ թիվը ութսուն թվի տասանորդն է, իսկ ութսունը այն ութսուն արի քահանաների թիվն է, որոնք քահանայապետի հետ միասին դիմակայեցին Օզիա թագավորին, երբ նա փորձեց սուրբ վայրում խունկ մատուցել։ Ութսունմեկը ներկայացնում է Աստվածությունը՝ միավորված մարդկության հետ՝ հաղթական եկեղեցու քահանայության համատեքստում։ Օզիայի ապստամբության պատմությունը այդ ութսունմեկի քահանայությունը կապում է հենց այն ճգնաժամի հետ, որը համընկնում է Պտղոմեոսի ապստամբության հետ՝ Ռաֆիայի ճակատամարտից անմիջապես հետո։ Բոլոր մարգարեները նույնացնում են վերջին օրերը, ուստի Աստվածության ու մարդկության միավորված քահանայությունը, որը հաղթական եկեղեցու քահանայությունն է՝ կազմված ութսուն մարդկային քահանաներից և մեկ Աստվածային Քահանայապետից, նույնացվում է այն պատմության մեջ, որը սկսվեց 2014 թվականին, երբ սկիզբ առավ ուկրաինական պատերազմը։

Ծննդոցի տասներկու-գլխանի շղթայի միջին գլուխը տասնյոթերորդ գլուխն է։ Տասներկու-գլխանի այդ շղթայի միջին համարը քսաներկուերորդ համարն է։ Քսաներկուերորդ համարը նշում է Աստծու և Աբրահամի միջև այն խոսակցության հստակ ավարտը, որը սկսվել էր առաջին համարից, և այսպիսով քսաներկուերորդ համարը նույնացվում է որպես մի մարգարեական շղթայի ավարտ, որը կրում է

եբրայական այբուբենի քսաներկու տառերի կնիքը։ Քսաներկու համարներից բաղկացած շղթայի միջին համարը տասնմեկերորդ համարն է, որն իր հերթին երեք համարների միջինն է, որոնք նույնացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշանշանը։ Ուստի տասնմեկերորդ համարը երեք առանձնահատուկ համարների միջինն է, և տասնմեկերորդ համարը հաղորդում է ոչ միայն քսաներկու համարների, այլև այն երեք համարների գլխավոր ճշմարտությունը, որոնց մեջ այն գտնվում է, և այսպիսով տասնմեկերորդ և քսաներկուերորդ համարները նույնացվում են որպես գլխավոր մտքի սկիզբ և ավարտ։ Հետևաբար, տասնյոթերորդ գլխի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ համարները տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխների գլխավոր թեման են։

Մատթեոսի գրքի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխների միջինը տասնվեցերորդ գլուխն է։

> Ապա նա պատվիրեց իր աշակերտներին, որ ոչ ոքի չասեն, թե ինքն է Հիսուս Քրիստոսը։ Մատթեոս 16:20։

Ինչպես Ծննդոցի միջնակետում, այնպես էլ քսաներորդ համարը նշանավորում է մի հատուկ զրույցի ավարտը, որը սկսվել էր տասներեքերորդ համարում, երբ Քրիստոսը և աշակերտները հասան Կեսարիա Փիլիպպե։

> Երբ Յիսուս եկաւ Կեսարիա Փիլիպպոսի սահմանները, հարցրեց Իր աշակերտներին՝ ասելով. «Մարդիկ ի՞նչ են ասում, թէ ես՝ Մարդու Որդիս, ո՞վ եմ»։ Իսկ նրանք ասացին. «Ոմանք ասում են՝ Յովհաննէս Մկրտիչը, ուրիշները՝ Եղիան, իսկ այլք՝ Երեմիան կամ մարգարէներից մէկը»։ Ասաց նրանց. «Իսկ դուք ի՞նչ էք ասում, թէ ես ո՞վ եմ»։ Եւ Սիմոն Պետրոսը պատասխանեց ու ասաց. «Դու ես Քրիստոսը՝ կենդանի Աստծու Որդին»։ Եւ Յիսուսը պատասխանեց ու ասաց նրան. «Երանի՛ քեզ, Սիմոն Բար-Յովնան, որովհետեւ մարմինն ու արիւնը չյայտնեցին քեզ դա, այլ իմ Հայրը, որ երկնքում է։ Եւ ես էլ ասում եմ քեզ, թէ դու Պետրոս ես, եւ այս վէմի վրայ պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, եւ դժոխքի դռները նրան չեն յաղթի։ Եւ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայութեան բանալիները. եւ ինչ որ կապես երկրի վրայ, երկնքում կապուած պիտի լինի, եւ ինչ որ արձակես երկրի վրայ, երկնքում արձակուած պիտի լինի»։ Այն ժամանակ պատուիրեց Իր աշակերտներին, որ ոչ ոքի չասեն, թէ Ինքն է Յիսուս Քրիստոսը։ Մատթէոս 16:13–20։

Ռափիա և Պանիում

Մատթեոսի միջին հատվածը ոչ միայն ներկայացնում է առանձին խոսակցություն և թեմա, այլև, ինչպես որ Ծննդոցի վկայության ուխտային խորհրդաբանությունը համապատասխանում է Ռաֆիայի պատերազմին, Մատթեոսի խոսակցությունը տեղի է ունենում Կեսարիա Փիլիպպեում, այսինքն՝ Պանիումում։ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնհինգերորդ խոսքի Պանիումը Մատթեոսի տասներկու-գլխանի գծի միջնակետն է, իսկ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ խոսքի Ռաֆիան՝ Ծննդոցի տասներկու-գլխանի գծի միջնակետը։

Մ.թ.ա. 457 թվականին սկսված 250 տարիներն ավարտվեցին մ.թ.ա. 207 թվականին՝ տասնմեկերորդ համարի Ռաֆիայի և տասնհինգերորդ համարի Պանիումի միջև եղած միջնակետում, որտեղ Աբրահամի թլփատության նշանն ու Պետրոսի՝ Մեսիայի խոստովանությունը համընկնում են: Մատթեոսի գրքի գծում Պետրոսը վկայում է իր կողմից Քրիստոսի՝ Աստծո Որդու ճանաչման մասին Նրա մկրտության ժամանակ:

Սիմոն նշանակում է «լսող», իսկ Բարjոնա՝ «աղավնու որդի»: Սիմոնը նա էր, ով լսեց Քրիստոսի մկրտության լուրը, երբ Սուրբ Հոգին աղավնու կերպարանքով իջավ: Քրիստոսի մկրտությունը նախատիպում էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը, երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ: Նույն հրեշտակը իջավ 9/11-ին: Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր ճանաչում են 9/11-ը որպես հարյուր քառասունչորս հազարի սերնդի փորձության լուրը:

Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր կիրառում են «տող առ տող» մեթոդաբանությունը: Նա աղավնու «որդին» է, ուստի որպես որդի՝ խորհրդանշորեն ներկայացնում է վերջին սերունդը: Պետրոսը վերջին սերնդի խորհրդանիշն է, և իր անվան խորհրդանշական թվագրմամբ ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը: Պետրոսը ներկայացնում է այն վերջնական սերունդը, որը լսում է զորացման լուրը, երբ Քրիստոսը հայտնվում է մարգարեական գծում: Պետրոսը ճանաչեց Քրիստոսի մկրտության հետ կապված լուրը, և այդպիսով Պետրոսը կարողացավ Հիսուսին ճանաչել որպես Օծյալը, ինչը եբրայերենում Մեսիա է, իսկ հունարենում՝ Քրիստոս: Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հասկանում են, որ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը, որ իջավ 9/11-ին, իջել էր նաև 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր 9/11-ը հասկանում են որպես ուղենիշ, որը հաստատվում է միայն երկու կամ երեք գծերի վկայությամբ:

Պետրոսի խոստովանությունն այն է, որ 9/11-ը նույնականացնում է երրորդ վայի գալուստը, որը վերջին սերնդի համար փորձության պատգամն է: Այդ խոստովանությունն այն տեղն է, որտեղ անունը փոխվում է: Աբրահամը Ռաֆիայում է, իսկ Պետրոսը՝ Պանիումում, խաչից անմիջապես առաջ: Պանիումի և խաչի միջև Պետրոսը պիտի այցելի Պայծառակերպության լեռը: Պանիումում է, որ Սիմոնը փոխվում է Պետրոսի, երբ նա հայտնում է իր սերնդի համար նախատեսված փորձության պատգամի վերաբերյալ իր խոստովանությունը: Հարյուր քառասունչորս հազարների համար այդ փորձության պատգամը երրորդ վայի իսլամն է, որը մարգարեական պատմության մեջ հասավ 9/11-ին:

Ադվենտիզմի փորձության սկիզբը սկսվեց 9/11-ին, և Ադվենտիզմի փորձության ավարտին երրորդ վայի իսլամի լուրը ցույց է տալիս, թե երբ և որտեղ է Սիմոնի անունը փոխվում: Այն լուրը, որ վերջում հասկանում է Պետրոսը, որը սկզբում նախատիպված էր 9/11-ի լուրով, Նեշվիլի հրագնդերի ուղղված լուրն է: Այնտեղ շեփորների տոնը գալիս է դրոշի վերելքի և Քավության Օրվա փակ դռան հետ միաժամանակ:

Մենք այս հարցերի քննությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: